

ת"פ 33475/09/21 - מדינת ישראל ע"י נגד פלוני (עציר) ע"י

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 33475-09-21 מדינת ישראל נ' פלוני(עציר)

כבוד השופט אלכס אחר	בפני
המאשימה	בעניין:
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי	נגד
פלוני (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אראם מחאמיד	הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו, לאחר שחזר בו מכפירתו, בעבירה המיוחסת לו בכתב אישום מתוקן, עבירה לפי סעיפים 382(ג) לחוק העונשין- תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, וזאת על בסיס העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן המשקפות אירועים שאירעו בשני מועדים שונים.

לפי כתב האישום המתוקן, באירוע הראשון מתאריך 10.09.21 הכניס הנאשם את ידו לחולצתה של המתלוננת ולקח לה 200 ₪. באירוע השני מתאריך 20.09.21, תקף הנאשם את אשתו במכת אגרוף לפניה וגרם לה לדמם מהחניכיים, וזאת לעיני ילדיה, הכל כמפורט בעובדות כתב האישום המתוקן.

הנאשם נעצר בתאריך 20.09.21 ועודנו נתון במעצר.

בדין שהתקיים בפני בתאריך 23.01.22 הודיעו הצדדים שגובש הסדר טיעון במסגרתו יתוקן כתב האישום והנאשם יחזור בו מכפירתו, יודה במיוחס לו, יורשע וכל צד יטען לעניין העונש מבלי שגובשה בין הצדדים הסכמה עונשית.

במסגרת טיעוניה לעונש, המאשימה ביקשה הטלת ענישה בדמות מאסר לתקופה ממושכת על מנת להרחיק את הנאשם מבני משפחתו, ומהציבור בכללותו, לצד ענישה מרתיעה שצופה פני עתיד.

ב"כ המאשימה טענה שעיקר החומרה במעשי הנאשם טמון בכך שביצע את העבירות לעיני הילדים וכי אין המדובר במעידה חד פעמית כי אם בריבוי מועדים המעידות על יחסיהם של הנאשם והמתלוננת.

לעמדתה, מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם, ביחס לתקופת המאסר נע בין 10 חודשים לבין 20 חודשים, תוך שהפנתה לפסיקה רלוונטית.

לאור עברו של הנאשם, הכולל הרשעות קודמות בעבירות אלימות במשפחה כלפי הוריו וכלפי אחותו, לרבות מאסר

מותנה חב הפעלה בן 6 חודשים אשר מרחף מעל ראשו של הנאשם, כאשר הנאשם לא השכיל לנצל את ההזדמנויות שניתנו לו ושב ונהג באופן אלים, הפעם כלפי אשתו, נתבקש השתת עונש שלא יפחת מ-13 חודשי מאסר בפועל והפעלת התנאי במצטבר, עונש מאסר מותנה מרתיע והתחייבות.

ב"כ הנאשם הפנה לחיסכון בזמן השיפוט שנתסך כתוצאה מהודית הנאשם בכתב האישום המתוקן ולכך שמנע מהמתלוננת והעדים הרבים לבוא ולהעיד.

עוד נטען שהנאשם לוקח אחריות מלאה על מעשיו והשלים הליך טיפולי פרטי לפני מספר שנים במהלכו נגמל מסמים. עוד הפנה לתקופת מעצרו של הנאשם מאחורי סורג ובריא.

בהתייחס לחומרת העבירות נטען שהמתלוננת לא נזקקה לטיפול רפואי ושהחבלה שנגרמה מצויה ברף הנמוך של העבירה.

לאחר שב"כ הנאשם הפנה לפסיקה רלוונטית, נתבקשה קביעת מתחם ענישה שיתחיל ממאסר קצר שניתן לבצעו בעבודות שירות ועד לשנת מאסר ומיקום הנאשם ברף התחתון של המתחם תוך הפעלת עונש המאסר המותנה בחופף.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו.

קביעת מתחם העונש ההולם

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40א' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

כתב האישום מספר על עבירת אלימות המופנית כלפי בני המשפחה, בתוך התא המשפחתי. האלימות אותה ספגה המתלוננת, פגעה בכבודה ובזכותה לביטחון ולהגנה, כך גם פגעה בשלמות גופה ובשלמות רכושה. כפי שנכתב ברע"פ 3719/21 פלוני נ' מדינת ישראל (07.06.21):

"זה לא מכבר, עמדתי על הפסול שבתופעת האלימות בתוך התא המשפחתי, ההרס שיכול להיגרם

עמוד 2

בעקבותיה, ובפרט הפגיעה בתחושת הביטחון של יושבי הבית, כבודם ושלמות גופם (רע"פ 538/21 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2021)).

וכן ברע"פ 2486/19 נאטור נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (11.4.2019):

"עבירות אלימות נגד בן זוג פוגעות בשלמות גופו של בן הזוג, בביטחונו, בכבודו ובשלמות חייו. יש לייחס לעבירות אלו חומרה יתירה, באשר ככלל הן מתרחשות בין כתלי הבית באופן הסמוי מן העין, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים בין בני הזוג, ולעיתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בן או בת הזוג". (ור' גם רע"פ 5227/20 אומר נ' מ"י (6/8/20))

למרבה הצער בית המשפט נחשף חדשות לבקרים כיצד ריב בין בני זוג עלול להסלים ולהוביל לתוצאות קשות יותר מאלה המפורטות בכתב האישום.

לעניין זה, אפנה לע"פ 2506/20 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.21):

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הרבה הטמונה בעבירות אלימות בין בני זוג ועל הצורך בענישה מחמירה הנותנת ביטוי לסלידה מעבירות מעין אלו (וראו למשל: ע"פ 1568/14 דובגילונק נ' מדינת ישראל, פסקה 13 [פורסם בנבו] (31.3.2015); ע"פ 3011/17 פרץ נ' מדינת ישראל, פסקה 14 [פורסם בנבו] (31.1.2019) (להלן: עניין פרץ); זאת, גם במקרים שבהם מדובר בבני זוג שנפרדו: ע"פ 4221/13 ואנונו נ' מדינת ישראל, פסקה 12 [פורסם בנבו] (26.3.2015)). וכפי שנאמרו הדברים בעניין פרץ:

"שנת 2018, אשר הסתיימה לפני שבועות אחדים בקול זעקה מרה, לימדה כי ממשות הסכנה הנשקפת לנשים מאלומות במשפחה איננה נחלת העבר. במהלך שנה אחת בלבד נרצחו 26 נשים על ידי בני זוגן וקרוביהן - נתון מצמרר המשקף מציאות חברתית קשה עמה לא ניתן להשלים. בית משפט זה עמד, וחזר ועמד, על החשיבות העליונה של מיגור תופעת האלימות נגד נשים על ידי בני זוגן, בין השאר באמצעות ענישה מחמירה ובלתי מתפשרת. לפני למעלה מעשור ציין השופט אדמונד לוי ז"ל את הדברים הבאים:

חדשות לבקרים אנו מתבשרים על גבר נוסף שחבל בבת-זוגו, ולא מעטים הם המקרים שהתקיפות הסתיימו במותה של הקורבן. את הרוח הרעה הזו יש לעקור מן השורש, ומקום שהסברה וחינוך לא עושים את שלהם, מצווה בית המשפט לתרום את תרומתו בדרך הענישה שינהיג (ע"פ 618/06 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (19.3.2007)).

[...] ואכן, השנים חולפות, נדמה לנו שאנו צועדים קדימה לעבר עולם מתקדם ושוויוני יותר, ואולם, לדאבון הלב, בתחום האלימות נגד נשים מצד בני זוגן וקרוביהן עולם כעוולתו נוהג. במצב דברים זה ענישה מחמירה נגד בני זוג אלימים הייתה ועודנה צורך השעה [...]. (פסקה 14). דברים אלה נכתבו לפני כשלוש שנים, והם תקפים גם היום ביתר שאת."

בענייננו, על אף פוטנציאל הנזק שיכול היה להיגרם, אני סבור שהמתחם צריך להתחיל ברף נמוך יותר מזה שציננה המאשימה. בפסקי הדין שהובאו על ידי המאשימה בהם נקבעו מתחמים חמורים יותר, נסיבות העבירות היו חמורות יותר

מנסיבות העבירה בהליך זה שלפני. אבהיר שגם אם מדובר בעבירות של אלימות בתוך המשפחה הרי שעדיין המנעד הוא רחב ויש לאבחן ולהתאים את רמת הענישה למקרה הקונקרטי על פי הנסיבות ככל שהדבר ניתן.

ברור שלא ניתן ללמוד ממתחם העונש של מי שלחובתו הרשעות קודמות רבות ומרחפים מעליו מאסרים מותנים לבין מי שנעדר עבר פלילי. כך גם לא ניתן ללמוד ממתחם העונש של כתבי אישום המתארים נסיבות חמורות בהרבה.

בת"פ 4583-11-20 אליו הופניתי במסגרת טיעוני המאשימה, דובר אומנם במי שהורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש אולם, לעבירה זו נלוו גם עבירות נוספות של איזמים ושתי עבירות של תקיפה סתם, כלפי אחותו ואביו גם בביתם וגם בנוכחות שוטרים כאשר הנאשם הגדיל לעשות ותקף אדם אחר, זר גמור, בהיותו מעוכב בתחנת המשטרה. לאור עובדות אלה, מובן שנקבע שם מתחם ענישה שונה מהמקרה הקונקרטי הנדון בפני.

בתיקים האחרים אליהם הפנתה המאשימה נלוו עבירות חמורות נוספות, ודובר בתקיפות שגרמו לחבלות חמורות יותר מאלו שגרם להם הנאשם כאן.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת, בפסיקה נקבע מנעד רחב של מתחם עונש הולם לעבירה בה הורשע הנאשם וכל מקרה ומקרה נבחן לגופו על פי נסיבותיו.

ביטוי לרמת הענישה הראויה ניתן למצוא לא מעט בפסיקת בית המשפט העליון, ר' למשל רע"פ 5227/20 **עומר נגד מדינת ישראל** (6.8.20), באותו מקרה נדחה ערעורו של נאשם שנדון ל-5 חודשי מאסר בפועל, רע"פ 3463/15 **קוטוב נגד מדינת ישראל** (21.5.15), מקרה בו נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בשלושה אישומים של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ונדון ל-10 חודשי מאסר בפועל וכן בעפ"ג (חי') 10803-06-14 **פייבשנקו נגד מדינת ישראל** (7.7.14) בו המערער הורשע בביצוע עבירות היזק בזדון ועבירה הגורמת חבלה של ממש בבת זוג, נקבע מתחם עונש הולם בין 3 חודשי מאסר בפועל ל-12 חודשי מאסר בפועל והמערער נדון ל-8 חודשי מאסר בפועל. עוד ר' עפ"ג 40254-07-20 **מדינת ישראל נ' אהרונוב** (07.01.21) בו המערער נקט אלימות קשה נגד זוגתו לרבות חניקתה ככל חשמל, הכאתה באגרופים ובעיטות ונידון ל-6 חודשי מאסר בפועל, על אף שבעברו הרשעות קודמות באלימות כנגד זוגתו.

במקרה זה שבפניי, עובדות כתב האישום המתוקן מתארות התנהגות מכוערת ואלימה של הנאשם כנגד אשתו, וזאת בנוכחות ילדיהם. החבלה שגרם הנאשם למתלוננת אולי לא הצריכה טיפול רפואי אך יש בה די בכדי לפצוע את הנפש ואת הגוף.

נסיבותיו של מקרה זה מובילות לקביעה כי מתחם העונש ההולם למעשה עבירה זה, נע בין מאסר לתקופה של 6 חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד למאסר בפועל של 15 חודשים, לצד הטלת ענישה הצופה פני עתיד.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

לחובת הנאשם 2 הרשעות קודמות בעבירות של תקיפה סתם, גניבה, הפרת הוראה חוקית, איומים והפרעת שוטר במילוי תפקידו (ת/1).

הרשעתו האחרונה של הנאשם מתאריך 13.07.20 ובמסגרתה הוארכו מאסרים מותנים שהוטלו על הנאשם בהרשעתו הראשונה לאור הליך שיקומי בגמילה מסמים. למרות זאת כאמור, שב הנאשם לסורו ותקף הפעם את אשתו רק שנה לאחר שניתנה לו הזדמנות. עובדה זו יש בה כדי ללמד על אופיו האלים של הנאשם.

בע"פ 6758/07 פלוני נ' מ"י, (11.10.2007) נקבע לעניין זה:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישרו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג."

בנסיבות אלה מצאתי גם לציין כי הנאשם לא ביקש להפנותו לשירות המבחן ולא עבר טיפול כלשהו לעניין שליטה על מזגו שיש בו כדי ללמד על חרטה כנה ושינוי דרכי חשיבתו.

מנגד, אזקוף לזכות הנאשם את העובדה שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, לקח אחריות על מעשיו, חסך זמן שיפוטי יקר ובעיקר חסך את העדת המתלוננת והעדים.

כמו כן, מצאתי לנכון לתת משקל לכך שהנאשם נתון במעצר עד תום ההליכים מזה כארבעה חודשים, כאשר ידוע כי תקופת המעצר קשה היא מתקופת מאסר.

בנוסף, מבלי להקל ראש בחומרת העבירה בה הורשע הנאשם, לא נגרמה למתלוננת חבלה חמורה והיא לא נזקקה לטיפול רפואי. בשים לב לנתונים שפורטו, מצאתי לנכון למקם את עונשו של הנאשם באמצע המתחם במובן זה שהמאסר ירוצה בפועל לתקופת מאסר של 6 חודשים לצד ענישה הצופה פני עתיד.

הפעלת המאסר המותנה

לחובת הנאשם עונש מאסר מותנה מת"פ 55421-03-15 בן 6 חודשים לתקופה של שלוש שנים אשר הוארך בת"פ 68015-11-16 [ת/2] ולמעשה הינו חב הפעלה בהליך זה.

הכלל הנהוג בסעיף 58 בחוק העונשין הוא שעונש המאסר המותנה מופעל במצטבר. בע"פ 6477/10 מינליק נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.1.2013) נבחנו השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו להכריע האם לחפוף את המאסר המותנה או להטילו במצטבר לעונש שנגזר כעת על הנאשם. נקבע כי **"מן הראוי לזכור ולהזכיר כי עונש**

המאסר-על-תנאי נועד להמריץ נאשמים, לעודדם לחזור למוטב, להרתיעם לבל ישובו לבצע עבירות. עונש של מאסר-על-תנאי מבקש לסייע בשיקומו של הנאשם, אך משנכזבה תוחלת השיקום, עולה משקלם של שיקולי הגמול, ההרתעה והבטחת בטחון הציבור."

כך גם צוין לאחרונה בעניין אחר, בשינויים המחויבים לענייננו, בעפ"ת (חי) 35301-11-21 מדינת ישראל נ' אבו רומי (06.01.22) שחפית עונשי המאסר "זו סמכות שיש להפעילה במשורה במיוחד באשר לעבריינים מועדים....שיקולי שיקום לעיתים עשויים להקים את החריג ולהוות טעם מיוחד (ע"פ 8435/17 דוד נפתלי נ' מדינת ישראל (07.04.19)). אלא שבענייננו, לא הובא ולו בדל של ראיה לעניין קיומו של הליך שיקום, תחילתו או היתכנותו של הליך כזה".

העובדה כי העבירה הנוכחית בוצעה בחלוף שנה לאחר שניתנה לנאשם הזדמנות להוכיח ששינה את דרכיו, הפעם כנגד אשתו, מצדיקה עקרונית צבירת מלוא המאסר המותנה.

עם זאת, אקח בחשבון לטובת הנאשם את העובדה שההליך העיקרי בתיק זה הסתיים ללא שמיעת הראיות וזאת לאחר שהנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, חסך זמן שיפוטי יקר וכן חסך את העדת המתלוננת ויתר העדים ועל כן, לפני משורת הדין אפעיל את עונש המאסר המותנה חב ההפעלה בן 6 החודשים באופן ש- 3 חודשים מסך תקופת המאסר המותנה הנ"ל תרוצה במצטבר לעונש המאסר שיוטל על הנאשם בגין תיק זה, ו- 3 חודשים מסך תקופת המאסר המותנה הנ"ל תרוצה בחופף לעונש המאסר שיוטל על הנאשם בגין תיק זה.

משכך ולאור כל האמור לעיל, אני מטיל בזאת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 6 חודשים.
2. אני מורה על הפעלת עונש המאסר המותנה חב ההפעלה בן 6 חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ 55421-03-15 בגזר דין מתאריך 20.07.15, באופן ש- 3 חודשים מעונש המאסר המותנה הנ"ל ירצו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף 1 לעיל, ו- 3 חודשים מעונש המאסר המותנה הנ"ל ירצו בחופף לעונש המאסר האמור בסעיף 1 לעיל, כך שבסה"כ ירצה הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה כוללת של 9 חודשים אשר יחושב מיום מעצרו - 20.09.21.
3. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה, על עבירה מסוג אלימות גופנית שעונשה שנתיים מאסר ומעלה, על פי חוק העונשין התשל"ז - 1977 ויורשע בה.
4. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך של 3,000 ₪ לפיה יתחייב תוך 3 שנים מהיום להימנע מלעבור על עבירה של אלימות במשפחה, שעונשה שנתיים מאסר ומעלה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

פרוטוקול זה מהווה פקודת מאסר.

ניתן היום, כ"ח שבט תשפ"ב, 30 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.